

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Aduersùs Magdeburgenses Centuriatores pro Canonibus Apostolorum, & Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, Libri Quinq[ue]

Torres, Francisco de

Coloniae, 1573

VD16 T 1629

Cap. IX. Responsio ad locos scripturae, quibus Magdeburgenses conantur probare, Hominem iustificari per solam fidem, cum contraria demonstratione euidenti ex eisde[m] locis, non ex fide sola ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-29685

Illud iterum hinc admonere Magdeburgenses, si quando tandem intelligant, clarissime hinc docuisse beatum Petrum in descriptione huius ædificij spiritualis virtutum, eò spectare fidem, vt omni studio & diligentia superædificemus ei opera bona, alio qui frustra esse fidem, & vacuos ac sine fructu reperiedos in ea esse, qui non superædificauerint, ac necessario debere esse substructam dilectioni fidem, si quid valere debeat. Quæro enim à vobis, Magdeburgenses, quorsum spectat ista vestra apprehensio Christi pro nobis passus? an non spectat, vt eum sic per fidem apprehensum diligatis? & diligendo ei confidatis? ridiculum enim est & vanum, ei confidere, quem non diligas. Ergò in ista apprehensione Domini nostri Iesu Christi per fidem solam, vacuus est, & sine fructu, qui fidem ipsam habet, sine dilectione.

Responsio ad locos scripturæ, quibus Magdeburgenses conantur probare, hominem iustificari per solam fidem cum contraria demonstratione euidenti ex eisdem locis, non ex fide sola iustificari. Item secundum scripturam, fidem esse mortuam & infructuosam sine dilectione. Cap. 9.

Sed quia scribunt Magdeburgenses in centuria sua, contra docuisse Petrum in Actis Aposto. cap. 2. 4. & 10. & in epist. 1. cap. 1. Videamus an ita sit, an potius non ita. Actuum, inquit, 2. interrogatus Petrus à Iudæis, quid facere deberent, vt effugerent iram Dei: Pœnitentiã, inquit, agite, & baptizetur vnusquisq; vestrum in nomine Iesu Christi in remissionem peccatorum vestrorum. Hinc tradunt docuisse Petrum, gratis absq; operibus sola fide peccatores pœnitentes iustificari. Quis nõ intelligat pugnare secum istos, sibiq; contradicere, cum aiunt sola fide peccatores pœnitentes esse eos, qui iustificari in baptismo, cum sit pœnitentia opus quoddam, quod ad fidem accedat, vt ipsi sponte confitentur, necesse sit, an fortè dicturi sunt, nihil aliud esse pœnitentiã, quàm desistere à peccatis vitæ superioris, atq; ita nõ opus, sed cessationem potius operum esse? At redarguet eos, si id dixerint, pœnitentia eorum, qui ad Ioannem veniebant, vt ab eo baptizarentur. talem enim pœnitentiã in prima centuria iidem centuriatores probant, & requiri, ac satis esse volunt. De illa verò pœnitentiã sic scriptum est: Et baptizabantur ab eo, confitentes peccata sua. Et beatus Lucas: Dicebat ergò, inquit, ijs, qui exiebant, & baptizabantur ab ipso: Quis ostendit vobis fugere à ventura ira? Facite ergò fructus dignos pœnitentiæ. Quis verò ita amens sit, & à sensu communi alienus, vt neget confiteri actus suos Deo, & facere fructus dignos pœnitentiæ, esse genus operis? Quod si ita est, quomodo sola fide absq; operibus iustificantur peccatores pœnitentes? quemadmodum absque vlllo opere pœnitentes sunt? quod istud prophanum vaniloquium, repugnantia plenum? Quid est, quod beatus Petrus dicit, Agite pœnitentiam, si nihil agere præcipit? Cum enim agere pœnitentiã præcipit, necesse est, vt pœnitentia aliquod opus sit, non igitur absque operibus sola fide iustificatio fit. Præterea etiã, cum præcipit idẽ Petrus baptizari, nullum ne

Acto. 4.

Quam diuer-
sa ex vno eos
demq; scriptu-
ra loco diuer-
sim intellectu
eliciantur.

1. Pet. 2.

Iud 1.

1. Ioan. 3.

Gala. 5.

A. 7. 10.

1. Ioan. 3.

1. Timo. 1.

2. Pet. 1.

Quod beatus
Petrus fidem
mortuam bo-

opus fieri præcipit? Velle ergò baptizari nihil est, si nullum opus est. Quòd si est, velle baptizari, actus in quo fides per dilectionem exercetur, igitur non sola fide absque operibus iustificatur homo. Alius locus, quem Magdeburgenfes citant, est ex Act. cap. 4. Et non est in alio aliquo salus: nec enim aliud nomen est sub celo datum hominibus, in quo oporteat nos saluos fieri. hoc quoquè loco tradunt ijdem docuisse Petrum, sola fide absq; operibus hominem iustificari: sed doceamus nos rursùs non ità esse, & contrarium potiùs Petrum docuisse. Citauit beatus Petrus testimonium Dauid ex Psal. 117. Hic est lapis, qui reprobatus est à vobis ædificā tibus, qui factus est in caput anguli. deindè subiungit statim, Et non est in alio aliquo salus, quàm in hoc, scilicet lapide angulari, probato, electo, & precioso, & ab hominibus reprobato. Quomodo verò sit in hoc solo lapide salus, docuit idè Petrus, cum ait, de hoc lapide loquès: Et ipsi, tanquàm lapides viui, superædificamini. Superædificari igitur nos oportet huic fidèi sanctæ in hunc lapidem angularem, qui est Christus, sicut Iudas apostolus ait: Superædificantes vosmetipsos sanctissimæ vestræ fidèi: superædificari, inquam, oportet nos lapides viuis: Viui autem lapides superædificari non possumus sine dilectione: quia qui non diligit, at beatus Ioānes, manet in morte. Igitur ex sola fide sine dilectione nō potest effici superædificatio salutaris, ac proindè ex fide sola absq; operibus, non potest homo iustificari, sed ex fide, quæ per dilectionem exercetur. Alius locus, quem citat, est cap. 10. Huic omnes prophetæ testimonium perhibent, remissionem peccatorum accipere per nomen eius omnes, qui credunt in eum. Hoc quoquè de sola fide interpretantur, quasi diceret, Qui credunt tantùm: quod nunquàm dixit, neque dicere potuit. Qui enim credunt tantùm, hi Christum non diligunt. nam si diligunt, iam non credunt tantùm: qui autem nō diligunt, manent in morte, ait Ioannes. Igitur non potest ex fide viuere, nisi qui credit cum dilectione, quod est perfectè credere, sicut accipi voluit beatus Petrus, cum dixit, remissionem accipere omnes, qui credūt, scilicet perfectè. Quis enim tam expers communis sensus est, qui existimet, cum scriptura fidem commendat, fidem imperfectam & mortuam, ac non potiùs perfectam & viuam, commendare? dilectio verò est, quæ fidè perficit, sicut anima corpus. Quod apertè alio etiam loco dixit Apostolus, cum ait: Finis præcepti siue perfectio (vtrunque enim significat τὸ τέλος) est charitas. Quid est (ait Augustin. in præfatione Psal. 31.) finis præcepti? quo perficiuntur præcepta, sicut dicimus, finita est tunica, quæ texebatur: finitur, vt perfecta sit. Si igitur præceptum est, credere, & perfectio præcepti est charitas, ergò perfectio fidèi est charitas. Citant postremò locum epistolæ Petri 1. cap. 1. In virtute Dei custodi-mini per fidem in salutem. Sed hunc quoquè locum, de fide viuâ accipiendum esse, ex eodem loco facile demonstrabimus, si paulo superiora repetamus. dixerat enim, Benedictus Deus & pater Domini nostri Iesu Christi, qui secundum misericordiā suā magnā regenerauit nos in spem viuâ p-
sur-

surrectionem Iesu Christi ex mortuis, cum dixit, spem viuam, profectò simul docuit, esse spem aliquam mortuam: etenim si est vnum contrariorum, & reliquum necesse est esse: contraria enim, sunt simul natura. Quòd si est spes viuam, & spes mortua: fidem quoque viuam necesse est esse, & fidem mortuam. Siquidem necessariò spem antecedit fides, spem viuam fides viuam, spem mortuam fides mortua. Sed doceamus, quæ sit spes viuam: quod quidem ex Paulo intelligi potest, cum ait in epistola ad Roman. Si mortui sumus peccato, quomodò adhuc viuemus in illo? An ignoratis, fratres, quòd quicumque baptizati sumus in Christo, in mortem ipsius baptizati sumus? consepulti enim sumus cum illo per baptismum in mortem, vt quomodò Christus surrexit à mortuis per gloriam patris, ità & nos in nouitate vitæ ambulemus. Si enim complantati sumus similitudini mortis eius, quod quidem tunc fit, vt ait sanctus Maximus in responsis ad Thalassium, cum mortificamus voluntatè peccato, simul & resurrectionis erimus: quod tunc fit, vt idè ait, cum iustitiæ suscitamus voluntatem. Si igitur regenerati sumus ad diuinam & æternam vitam habendam, vt hîc in nouitate vitæ ambulare debeamus, mortificati peccatis, & suscitati iustitiæ, consequens est, vt qui sic ambulando, vitam illam diuinam & æternam per resurrectionem Iesu Christi speret, is quidem spem viuam habeat, quæ illum non confundet: contrà verò, qui non sic ambulat in nouitate vitæ mortuus peccato, spem mortuam. Ergò fides, quæ cum spe ista viuam copulata est, necesse est, vt in nouitate etiam vitæ similiter versetur, & exerceatur. Vitæ verò nouitas cum succedat vetustati ac mortui, & qui non diligit, maneat in morte: rursus consequens est, vt necessaria sit dilectio ad nouitatem vitæ, ac proindè necessaria itè sit dilectio, vt sit fides viuam. Vndè idem Apostolus simili gratiarum actione epistolam ad Ephes. exordiens: Benedictus, inquit, Deus &c. & paulò post: sicut elegit nos, inquit, ante constitutionem mundi, vt effemus sancti & immaculati in conspectu eius in charitate: non dixit, In conspectu eius in fide, nè vos de sola fide, vt alios similes locos accipere soletis, hunc quoque locum acciperetis: sed dixit, in charitate, quòd charitas sine fide esse non possit, vt quidem potest fides esse sine charitate, cuiusmodi est fides illa, quæ cum hypocrisi est: quæ si in nullo homine esse potest, vt vos falsò tradere soletis, quomodò dicit Apostolus, Charitas de corde puro, conscientia bona, fide non ficta? Ergò sine charitate vt non est cor purum, neque conscientia bona, ità neq; fides est non ficta: erit igitur sine charitate vt cor impurum & conscientia mala, ità & fides ficta, id est, cum hypocrisi, cum alioqui vera fides sit. Sed satis hætenus responsum sit ad ea, quæ Centuriatores in epistolis Clementis contra doctrinam beati Petri de iustificatione ex fide & operibus obiecerunt: satisq; demonstratum, eandem doctrinam in scripturis à sanctis Apostolis & Prophetis traditam esse. Ac potuissim quidem copiosius adhuc & prolixius idem demonstrare, si tempus aut locus esset: aliud enim est, susceptum argumentum proprio

mine posuerit, quam peccatis suis quoque B. Iacobus, quam in solis demonibus falsò ponunt Luterani.

Rom. 6.

Euides demonstratio ex scriptura, quòd fides possit esse in homine mortua, & necessariò sit viuam per dilectionem.

Eph. 1.

1. Tim. 1.

1. Tim. 1.

Quòd secundo dicit Apostolus, fides possit esse sine charitate.

opere tractare: aliud, respondere defendendo quod accusatur: defensioninamq; modum imponit ratio eorum, quæ accusantur. Sed pergamus ad ea, quæ sequuntur in accusatione Magdeburgensium in capite de doctrina,

Defensio doctrine de exauditione orationis per fidem cum bonis operibus, quam Magdeb. in epistola Clementis & Alexandri accusant, & demonstratio ex scripturis non exaudiri eum, qui cum sola fide orat, & quomodo latro in cruce non ex fide tantum orauerit, & exauditus fuerit.

Cap. 10.

¶ Vintò, inquit, exauditiõ orationis non in fide & nomine Iesu, sed
 ¶ in bonis moribus & operibus. Clemens 1. & in oblationibus & dignitate sacerdotũ, Alexander 2. collocatur &c.] Si ita docuisset Clemens, vt isti impiè & impudenter sinxerunt, non esse orandum in fide & nomine Iesu, aut non exaudiri orationes, in fide & nomine Iesu adhibitas, meritò accusassent. sed an sic docuerit, iudicent ipsi Magdeburgenses, aut eorum discipuli & auditores. Recitemus ergò verba epistolæ Clementis, quæ isti more suo corruperunt, addentes quæ nullus nisi eorum similis somniaret. Sic ergò ait Clemens: Ità Deo precem fundere conuenit nauigantes, vt mereamur audiri: audiri autem à Deo ita demùm meretur quis, si orationes ipsæ bonis moribus & bonis operibus adiuuentur. An qui hæc dicit, negat exaudiri orationem in fide & nomine Iesu? aut qui in fide & nomine Iesu exauditur, potest ne bonis operibus carere? Sed videor hic mihi audire Magdeburgenses respondentes, posse carere: idq; fortassè exemplo latronis in cruce probari dicent, quasi ille in fide sola & nomine Iesu exauditus fuerit. Sed priusquàm id falsum esse demonstremus, doceamus ex scripturis, orationem, vt ad salutem animæ exaudiatur, oportere perfici opere charitatis, quæ est forma omnium virtutũ. Multùm enim, inquit beatus Iacobus, valet oratio iusti *ἐν ἔργου μέν*, id est, oratio, quæ operibus exercetur. Sed quia Lutherani hanc epistolam negare audent, probeamus quod beatus Iacobus dicit, authoritate Esaiæ. cū enim populo Iudeorum, prophetis prædictionibus futurorum malorum commoto & perterritio, religiosiores quidam, alioquì legem Moisis negligentes, & suorum criminum obliti, ieiunijs tamen & orationibus Deum placare studerent, quasi sola ieiunia & preces satis essent ad sanctitatem & iustitiam eorum, vt exaudirẽtur: iussit Deus Prophetæ, vt admoneret eos, idcirco non exaudiri, quia non essent iusti, id est, quia orationes suas cum vitæ & morum sanctitate non coniungerent. Me enim (inquit) de die in diem querunt, & vias meas scire volunt, quasi populus qui iustitiam fecerit. Querunt, inquit, me quotidie, scilicet per orationem, quasi populus iustitiam faciens, cū tamen non faciant iustitiam: ergò ad benè orandum, & vt exaudiatur, qui orat, necessè est opera iustitiæ facere. Rogant me, inquit, iudicia iustitiæ, & appropinquare Deo volunt. Ecce orationem, quæ non merebatur exaudiri

*Deprehensio
Magd. in manifesta
causâ
lunniã.*

Lac. 5.

*Esa. 58.
Exauditiõ
precũ nostrarũ
cui vel
ascribenda,
vel acceptum
sacreda.*